

Исломро ҳамчун дин қабул кардам,
бе он ки иймонам ба Исои Масех
(алайҳиссалом) ё ҳар яке аз
паёмбарони Худои Қодир гум шавад

"Бигӯ: «Эй аҳли Китоб! Биёед ба суҳане,
ки байни мо ва шумо яқсон аст: танҳо
Худоро парастем ва ҳеч чизро ба Ӯ шарик
нагардонем...»"
(Қуръон 3:64)

Тайёр кардааст:

Мухаммад ас-Сайид Мухаммад

**[Аз китоб: Чаро ба Паёмбари Ислом Муҳаммад
(саллаллоҳу алайҳи ва саллам) бовар кунем?]**

[Why Believe in the Prophet of Islam, Muhammad (peace be upon him)?]
Дар асоси мавзӯе, ки дар бораи он суҳан меронем [Исломо
ҳамчун дин қабул кардам, бе он ки иймонам ба Исои Масеҳ
(алайҳиссалом) ё ҳар паёмбаре гум шавад], савол ин аст:

**Чаро Ислом даромад ва пирӯзӣ аст? Ва чӣ тавр метавонам
иймони худро ба Исои Масеҳ (алайҳиссалом) ё ҳар
паёмбаре гум накунам?**

Пеш аз ҳама, муҳим аст, ки аз хоҳишҳо ва пешдоварихон
шахсӣ озод бошед ва бо андешаи мантиқӣ ва оқилона ба
масъала мурочиат кунед ва он чизро пайравӣ кунед, ки
ақлҳои солим бо истифода аз неъматҳои таваққури, ки Худои
Таоло (Аллоҳ) ба инсонҳо дода, бар он розианд, махсусан дар
масоили имон ба Худо, Офаридгор, Оли ва Бузург, ва аз болои
он этиқоде, ки инсон дар пеши Парвардигораш ҷавобгар
хоҳад буд. Ин қобилияти фарқ гузоштан байни дуруст ва
нодуруст ва интиҳоби дурустро талаб мекунад то ки инсон бо
фитрати худ беҳтарин этиқоде, ки шоёни азамати Худост,
ҷустуҷӯ кунад.

- Инсон бартарии Исломоро ҳис хоҳад кард ва хоҳад дид, вақте
ки гувоҳҳои ростии онро ва далелҳои тасдиқкунандаи
рисолати Паёмбари он Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва
саллам)-ро, ки дар ҳайси даъваткунанда ба ин дин омадааст,
мушоҳида кунад. Ва сипас чунин шахс Худоро барои хидоят
ба неъматҳои Ислом ҳамчун дин ситоиш хоҳад кард, баъд аз он
ки ба ӯ қобилияти шинохти ростии он ва рисолати Паёмбараш
дода бошад.

**Ба таври мухтасар, баъзе аз ин далелҳо ва гувоҳҳои
иборатанд аз:**

Аввалан: Паёмбари Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам)
аз ҷавонӣ дар байни қавми худ ба хислатҳои ахлоқии
намунавӣ машҳур буд. Ин хислатҳои ҳикмати Худои Таолоро
дар интиҳоби ӯ барои паёмбарӣ ба таври равшан нишон
медиханд. Дар пешсафи ин хислатҳои ростгӯӣ ва аминдорӣ

қарор доранд. Ғайримкон аст, ки мардеро, ки ба ин хислатҳо машхур буд, то он дараҷа ки ба сабаби ин хислатҳо ба ӯ лақабҳо дода шуда буд, ростгӯиро тарк кунад ва ба қавми худ дурӯғ гӯяд, чӣ расад ба он ки ба Худо дурӯғ бигӯяд ва паёмбарӣ ва рисолатро даъво кунад.

Дуюм: Даъвати ӯ (салаллоху алайҳи ва саллам) бо фитратҳои покиза ва ақлҳои солим мутобиқ аст. Ин шомили-варид зерин мебошад:

☞ Даъват ба этиқод:

- Ба вучуди Худо, Яқтони ӯ дар улуҳият, азамат ва бузургии қудрати ӯ.

- Ба ғайри ӯ (на ба одамон, на ба санғҳо, на ба ҳайвонот, на ба дарахтон...) дуо ва ибодат накардан.

- Аз ғайри ӯ натарсидан ва ба ғайри ӯ умед набастан.

Зеро чун инсон медиандешад: "Маро кӣ офарид ва ҳамаи ин офаридашударо ба вучуд овард?" Чавоби мантиқӣ он аст, ки касе, ки ҳамаи ин офаридашударо офарид ва ба вучуд овард, бешубҳа Худои қодир ва азиме буда бояд, ки бо қобилияти офаридан ва пайдо кардан аз ҳеч васф карда мешавад (зеро ғайримантиқӣ аст, ки чизе чизеро аз ҳеч пайдо кунад).

Ва вақте мепурсад: "Ин худоро кӣ офарид ва пайдо кард?"

Агар ҷавоб бошад: "Бешубҳа, худои дигаре буда бояд, ки бо қудрат ва азамат васф карда мешавад," он гоҳ инсон худро маҷбур мебинад, ки ин саволро беохир тақрор кунад ва ҳамон ҷавобро тақрор намояд. Аз ин рӯ, ҷавоби мантиқӣ ба ин савол он аст, ки ин Худои офаринанда, ки қудрати мутлақ дар офаридан дорад ва онро аз надам ба ҳастӣ меоварад, офаридгор ё пайдокунандае надорад. Ва танҳо ӯ ин қобилиятро дорад. Аз ин рӯ, ӯ Худои ҳақиқӣ, Ягона, Яқтои беҳамто аст, ки танҳо сазовори ибодат аст.

Илова бар ин, ба Худо (Аллох) нашояд, ки дар дохили инсони офаридашудае, ки меҳобад, меидрорад ва дефекация мекунад, сокин бошад. Ҳамин тавр дар мавриди ҳайвонот (мисли говҳо ва дигарон) татбиқ мешавад, махсусан ки

сарнавишти хама марг ва табдил шудан ба часадҳои бугандор аст.

📖 Лутфан ба китоб мурочиат кунед:

"Муколамаи ором байни як хиндӯ ва як мусулмон".

"A Quiet Dialogue between a Hindu and a Muslim".

☞ Даъват: Ба парҳез аз тасвири Худо дар шакли ҳайкалҳо ё шаклҳои дигар, зеро Ё набояд инсонҳо тасаввур ё бо мехлашон эҷод кунанд, хеле баландтар аз он аст.

📖 Лутфан ба китоб мурочиат кунед:

"Муколамаи осоиштаи байни буддой ва мусулмон".

"A Peaceful Dialogue Between a Buddhist and a Muslim".

☞ Даъват ба пок донишони Худо аз эҳтиёҷи тавлид, зеро Ё Ягона аст ва аз ҳеч кас таваллуд нашудааст. Пас, Ё ба тавлиди касе ниёз надорад. Агар чунин мекард, чи чиз метавонист монӣ шавад, ки Ё ду, се ё зиёда фарзанд дошта бошад? Оё ин ба он намебурд, ки ба онҳо низ илоҳият нисбат дода шавад? Ва ин бошад, боис мегардид, ки дуо ва ибодат ба сӯи худоёни бисёр равона шавад.

☞ Даъват ба пок донишони Худо аз сифатҳои нохушоянд ва написание, ки дар ақидаҳои дигар ба Ё нисбат дода мешаванд, аз ҷумла:

- Тасвири яҳудият ва насроният аз Худо ҳамчун пушаймон ва аз офаридани башарият афсӯсхӯр, тавре ки дар Пайдоиш 6:6 зикр шудааст, [Инчили насронӣ китоби яҳудӣ дорад ҳамчун яке аз ду қисми худ, ки одатан Аҳди Қадим ном дорад]. Пушаймонӣ ва афсӯс аз амал танҳо аз иртиқоби хато ба сабаби надонишони оқибат ба миён меояд.

- Тасвири яҳудият ва насроният аз Худо ҳамчун касе, ки баъд аз офаридани осмонҳо ва замин истироҳат карда ва қувваи худро бозёфтааст (тибқи тарҷумаи англисӣ), тавре ки дар Хуруҷ 31:17 зикр шудааст. Истироҳат ва бозёфти қувва танҳо аз хастагӣ ва кӯшиш ҳосил мешавад.

📖 Лутфан ба китоб мурочиат кунед:

"Муқоисаи Ислом, масеҳият, яҳудият ва интиҳоб байни онҳо".

“A Comparison Between Islam, Christianity, Judaism, and The Choice Between Them”

☞ Даъват ба пок дониستاني Худо аз эҳтиёҷи тавлид, зеро Ў Ягона аст ва аз ҳеч кас таваллуд нашудааст. Пас, Ў ба тавлиди касе ниёз надорад. Агар чунин мекард, чӣ чиз метавонист монёв шавад, ки Ў ду, се ё зиёда фарзанд дошта бошад? Оё ин ба он намебурд, ки ба онҳо низ илоҳият нисбат дода шавад? Ва ин бошад, боис мегардид, ки дуо ва ибодат ба сӯи худоёни бисёр равона шавад.

☞ Даъват ба имон овардан ба бузургӣ, камол ва зебоии сифатҳои Худо, ки қудрати беканор, ҳикмати комил ва дониши фароғири Ёро таъкид мекунад.

☞ Даъват ба имон овардан ба китобҳои илоҳӣ, пайғамбарон ва фариштагон, паёмбарон ва фариштагон. Ин муқоисаро байни мошин ва инсон меоварад. Чун мошин бо чузъҳои мураккабаш ба дастурмали истифодабарӣ аз офаридгораш барои шарҳи қору истифодааш ва пешгирӣ аз вайроншавии он ниёз дорад (ки ба маънии эътирофи офаридгораш аст), ҳамчунин инсон, ки хеле мураккабтар аз ҳар мошине аст, ба дастурмали истифодабарӣ ва ҳидоят, китоби роҳнамоӣ ниёз дорад, ки рафтори онҳоро равшан кунад ва ҳамчун воситаи ташкили тарзи зиндагӣ мутобики усулҳои муқаррарқардаи Худояшон хизмат кунад. Ин ҳидоят тавассути паёмбарони Худо таъмин карда мешавад, оне ки Ў барои расонидани ваҳияш тавассути фариштаи амонатдор, ки ваҳии Худоро дар шакли қонунҳо ва таълимот мерасонад, интихоб кардааст.

☞ Ба баланд бардоштани мақом ва шаъни паёмбарон ва фиристодагони Худо ва покӣ додани онҳо аз амалҳои, ки дар эътиқодҳои дигар ба онҳо нисбат дода мешаванд ва бо характери як шахси некӯкор, чӣ расад ба як паёмбар, мутобикат надоранд. Барои мисол:

- Иттиҳомҳои яҳудият ва масеҳият ба Паёмбари Ҳорун, ки ӯ бути гӯсоларо парастадааст, на танҳо ин, балки барои он

маъбад сохт ва ба бани Исроил фармон дод, ки онро парастанд, тавре ки дар Хуруҷ: 32 омадааст.

- Иттихоми онҳо ба Паёмбари Лут, ки ӯ шароб нӯшида ва ду духтари худро ҳомиладор карда ва онҳо барои ӯ фарзандон ба дунё оварда бошанд. (Пайдоиш: 19)

- Танқиди касоне, ки Худо Таоло онҳоро барои сафирони худ байни Худо ва офаридааш ва расонидани рисолаташ интиҳоб кардааст, баробар аст ба танқиди интиҳоби Аллоҳ ва тавсифи Ӯ ҳамчун ношинос ба ғайб ва фоқиди ҳикмат ба хогири интиҳоби бади касоне, ки аз байни паёмбарон ва фиристодагон, ки бояд чароғҳои хидоят барои ҳамаи одамон бошанд, наму таълим дода мешаванд. Савол ба миён меояд: Агар паёмбарон ва фиристодагон аз чунин бадахлоқиҳое, ки ба онҳо нисбат дода мешавад, начот наёбанд, оё пайравони ин паёмбарон ва фиристодагон аз онҳо дар амон хоҳанд буд? Ин метавонад баҳонае барои афтодан ба чунин бадахлоқиҳо ва паҳншавии онҳо бошад.

﴿ Ба эътиқод ба Рӯзи Қиёмат, вақте ки махлуқот баъд аз маргашон аз нав зинда мешаванд ва сипас ҳисобрасӣ хоҳад буд. Мукофот барои имон ва амали некӣ мукофоти бузург (дар ҳаёти абадии хушбахт) хоҳад буд ва барои куфр ва шарорат ҷазои сахт (дар ҳаёти бадбахт).

﴿ Ба даъват ба конунгузории солеҳ ва таълимоти олии баррасии таҳрифҳои динҳои пешин. Намунае аз ин:

- **Занон:** Дар ҳоле ки яҳудият ва масеҳият ба Ҳаво (ҳамсари Одам алайҳиссалом) нисбат медиҳанд, ки ӯ сабаби нофармонии Одам шудааст, вақте ки ӯро ба хӯрдан аз дарахти манъшуда аз ҷониби Парвардигораш васвас кард, тавре ки дар (Пайдоиш 3:12) омадааст, ва ин ки Худо ӯро барои он бо дарди ҳомиладорӣ ва вилодат ва ҳамчунин авлодҳои ҷазо дод, тавре ки дар (Пайдоиш 3:16) омадааст, Қуръони Карим равшан кард, ки нофармонии Одам ба сабаби васвасаи Шайтон буд (яъне на ба сабаби ҳамсараш Ҳаво) тавре ки дар [Сураи Аъроф: 19-22] ва [Сураи Тоҳа: 120-122] омадааст, ва

бо ин тарз бадбинӣ ба занонро, ки динҳои пешин ба хотири он эътиқод доштанд, бартараф кард. Ислому бо даъват ба эҳтироми занон дар ҳамаи марҳилаҳои зиндагии онҳо омад. Намунае аз ин сухани Паёмбари Муҳаммад (салаллоҳу алайҳи ва саллам) аст: **"Бо занон некӣ кунед"** [Саҳиҳи Бухорӣ], ва сухани ӯ (салаллоҳу алайҳи ва саллам): **"Ҳар кӣ духтаре дошта бошад ва ӯро зинда дафн накунад, ба ӯ таҳқир накунад ва писараш бар ӯ бартарӣ надиҳад, Аллоҳ ӯро ба хотири ӯ ба Биҳишт дохил хоҳад кард"** [Ривояти Аҳмад].

- Чангҳо: Дар ҳоле ки яҳудият ва масеҳият ба бисёр ҳикояҳои чангҳо ишора мекунанд, ки ба куштан ва вайрон кардани ҳама, аз ҷумла кӯдакон, занон, пирон ва мардон даъват мекунанд, тавре ки дар (Ёшуа 6:21) ва дигарон омадааст, ки ташнагии муосир ба куштан ва бепарвоӣ ба қатлу омҳоро (ки дар Фаластин рӯй медиҳад) шарҳ медиҳад, мо зухури толерансии Ислому дар чангҳо дар манъи хиёнат ва куштани кӯдакон, занон, пирон ва ғайричангиён мебинем. Намунае аз ин сухани Паёмбари Муҳаммад (салаллоҳу алайҳи ва саллам) аст: **"Кӯдаки навзодро, тифлро, занро ва пирро накушед"** [Ривояти Байҳақӣ], ва ӯ ба меҳрубонӣ бо асирон, ки бо мусулмонон чангиданд, даъват мекунад ва манъи зарар расонидан ба онҳо.

📖 Лутфан ба китоб мурочиат кунед:

"Таълимоти Ислому ва ҷӣ гуна онҳо мушкилоти гузашта ва ҳозираро ҳал мекунанд"..

"Islam's Teachings and How They Solve Past and Current Problems".

Сеюм:

Моъҷизаҳо ва ҳодисаҳои ғавқулӯдда, ки Аллоҳ тавассути Паёмбари Муҳаммад (салаллоҳу алайҳи ва саллам) анҷом дод, то шохиди дастгирии Аллоҳ барои ӯ бошад. Онҳо ба ду қисм тақсим мешаванд:

- **Моъҷизаҳои ҳиссӣ**, Мисли равон шудани об аз ангуштони ӯ (салаллоҳу алайҳи ва саллам), ки нақши муҳиме дар начоти

муъминон аз маргу ба сабаби ташнағӣ дар якчанд мавриди бозӣ кард.

• **Муъризоти ғайримоддӣ (ғайричисмонӣ), монанди:**

➤ Дуохои иҷобатшудаи ӯ, монанди дуои ӯ барои борон.

➤ Паёмбари Муҳаммад (салаллоҳу алайҳи ва саллам) аз бисёр умури ғайбӣ хабар дод: мисли хабари ӯ дар бораи фатҳҳои оянда аз Миср, Қустантиния ва Байтулмуқаддас ва дигарон ва васеъшавии ҳукмронии онҳо. Ӯ инчунин фатҳи Аскалонро дар Фаластин ва пайваст шудани он ба Ғаззаро (ки дар таърих бо номи Ғазза Аскалон маълум аст) тавассути сухани худ пешгӯӣ кард: **"Бехтарин чиходи шумо муҳофизат аз марзҳост ва бехтарини он дар Аскалон аст"** [Силсилаи Саҳиҳаи Албонӣ], ки бо нозуқӣ ишора мекунад, ки ин ҷоест, ки дар ҳадис зикр шудааст, дар оянда макони чиходи бузург хоҳад буд ва аз ҷангчиёни шариф сабри бузург тавассути устуворӣ ва дифоъ дар роҳи Худо талаб мекунад. Ҳар он чӣ, ки ӯ пешгӯӣ кард, ба воқеият табдил ёфт.

Pranašavimai apie tai, ko žmonės negalėjo žinoti: Pranašas Muhammedas (tebūnie jam taika) pranašavo apie būsimus Egipto, Konstantinopolio ir Jeruzalės užkariavimus, bei šių teritorijų įtraukimą į islamo valstybę. Jis taip pat pranašavo Aškelono (Filistine) užėmimą ir prijungimą prie Gazos (vadintos Gaza Aškelonas), sakydamas: **„Geriausias iš jūsų džihado yra sargyba pasienyje, o geriausia iš jų – Aškelone.“** [Al-Albani – Silsilat as-Sahīha]. Tai subtiliai reiškia, kad vieta, paminėta hadise, ateiityje taps didžiojo džihado vieta, kur kilnūs kovotojai turės parodyti didelę kantrybę, ištvermę ir ryžtą gindami Allaho reikalą. Viskas, ką jis pranašavo, išsipildė.

➤ Паёмбари Муҳаммад (салол-лоҳу алайҳи ва саллам) беш аз 1400 сол пеш бисёр ҳақоики ғайбии илмиро пешгӯӣ кард ва баъдтар илми муосир ҳақиқат ва дақиқии он чӣ гуфтаро кашф кард. Мисоли ин гуфтаи ӯст: **"Вақте ки чилу ду шаб аз қатра (нутфа) гузашт, Аллоҳ фариштаест ба он мефиристад, ки онро шакл медиҳад ва шунавой, биной, пӯст, гӯшт ва устухонҳояшро эҷод мекунад..."** [Ривояти Муслим].

- Илми муосир кашф кардааст, ки дар оғози хафтаи хафтум, махсусан аз рӯзи 43-ум аз санаи лақоҳшавӣ, сохтори устухонии чанин сар шурӯъ ба паҳн шудан мекунад ва шакли инсонӣ оғоз ба намудор шудан мекунад, ки гуфтаи Паёмбарро тасдиқ мекунад.

- **Korano stebuklas – tai didžiausias stebuklas, išliekantis iki Paskutinio teismo dienos.** Jis pasižymi unikaliu stiliumi, kuris yra toks nepakartojamas, kad iškalbingi arabai nesugebėjo sukurti nė vieno skyriaus, panašaus net į trumpiausią Korano skyrių.

- **Моъҷизаи Қуръон**

- **(Бузургтарин моъҷизаи боқимонда то Рӯзи Қиёмат),** бо услуби беназираш, ки дар он арабҳои фасеҳ натавонистанд ҳатто як сураҳое монанди кӯҷактарин сураи онро биёранд.

➤ Қуръони Карим бисёр умури ғайбиро (гузашта, ҳозира ва оянда) зикр кард, аз ҷумла бисёр ҳақиқатҳои илмӣ, ки ҳеҷ кас бештар аз 1400 сол пеш намедонист. Баъдтар, илми муосир омад ва ростӣ ва дақиқии он чӣ, ки он расонид, кашф кард. Ин сабаби қабули Исломи аз ҷониби бисёр олимони дар соҳаҳои гуногуни илмӣ шуд, **[Аз ҷумлаи қасоне, ки таҳсини амики худро ба ҳақиқатҳои начумии Қуръон изҳор доштанд, профессор Ёшиҳиди Козай – Директори Расадхонаи Токио, Чопон аст].**

- Мисоли ин ишораест, ки Аллоҳи Таъоло ба густариши коинот идома хоҳад дод, чунон ки дар қаломии ӯ омадааст: **"Ва осмонро бо қувват бино кардем ва ҳақиқатан, Мо [онро] густардӣ"** [Аз-Зорӣёт: 47].

Ин то ин асри муосир аз ҷиҳати илмӣ кашф нашуда буд. Чӣ қадар дақиқанд калимаҳои Қуръони Карим ва даъвати он ба дониш ва тафаккур!

- Аввалин ваҳйе, ки Аллоҳ аз оятҳои Қуръон фурӯ фиристод, қаломии ӯ буд: **"Хон ба номи Парвардигорат, ки офарид"** [Ал-Алақ: 1].

Хондан роҳи дониш ва фаҳмиш аст ва аз ин рӯ пешрафти инсоният дар ҳамаи соҳаҳои ҳаёт.

📖 **Лутфан ба китоб мурочиат кунед:**

"Ислом ва кашфиёти илми муосир ҳамчун далелҳо ва гувоҳҳои паёмбарӣ ва рисолати Муҳаммад (салаллоҳу алайҳи ва саллам)".

"Islam and the Discoveries of Modern Science as the evidence and proofs of the prophethood and messengership of Muhammad (peace be upon him)".

■ **Қайди мантиқӣ:**

• Он чӣ зикр шудааст, меъёри одилонае мебошад, ки ҳамаи ақлҳо дар сатҳҳои гуногун метавонанд барои шинохтани эътибори ҳар як паёмбар ё расул ва аз ин рӯ ҳақиқати даъват ва паёми ӯро дарк кунанд. Агар аз яҳудӣ ё масеҳӣ пурсида шавад: Чаро шумо ба паёмбарии паёмбари муайян бовар кардед, дар ҳоле ки шохиди ҳеч яке аз муъҷизоти ӯ набудаед? Ҷавоб чунин хоҳад буд: Бо сабаби шаҳодатҳои пайвастаи нақлқунандагони муъҷизоти ӯ.

✓ Ин ҷавоб аз чиҳати мантиқӣ ба эътиқод ба Паёмбар Муҳаммад оварда мерасонад, зеро шаҳодатҳои пайвастаи нақлқунандагони муъҷизоти ӯ аз ҳама паёмбарони дигар зиёдтар аст.

■ **Илова бар ин, тавассути таърихи ҳаёти ӯ, ки Аллоҳ онро хифз кардааст, ҳақиқати даъвати ӯ равшан мегардад:**

1. Ҳавасмандии доимии ӯ барои амалӣ кардани он чӣ даъват мекард, аз ҷумла амалҳои ибодатӣ, таълимоти олий ва ахлоқи некӯ, ҳамроҳ бо тақво ва зуҳди ӯ дар ин ҷаҳони гузаро.

2. Паёмбари Муҳаммад (салол-лоҳу алайҳи ва саллам) пешниҳодҳои мардуми Макка аз қабилҳои сарват, подшоҳӣ, иззату эҳтиром ва издивоҷ бо духтарони олиқадртарини онҳоро дар ивази раҳо кардани даъвати худ (ба яқпарастии Аллоҳ, ибодати ҳолиси Ӯ, даст кашидан аз бутпарастӣ, амр ба маъруф ва наҳй аз мункар) рад кард, дар ҳоле ки аз ранҷу азобҳои шадид аз зарарҳо, душманӣ, озору азият ва баъдтар ҷангҳо аз ҷониби қавми худ бар сабаби даъвати ӯ (салол-лоҳу алайҳи ва саллам) таҳаммул мекард.

3. Эҳтимоми \bar{u} ба таълим додани саҳобаҳоаш ва уммати худ, ки дар мадҳи \bar{u} ифрот накунад. \bar{U} фармуд: "Дар мадҳи ман ифрот накунад, чунон ки масеҳиён писари Марямро мадҳ карданд. Ман танҳо банда ҳастам, пас бигӯед: 'Бандаи Аллоҳ ва Расули \bar{U} '" [Саҳеҳи Бухорӣ].

4. Ҳифзи Аллоҳ барои \bar{u} то он ки паёми худро расонд ва \bar{U} \bar{u} ро бар қарор намудани давлати ислом хушнуд кард.

✓ Оё ҳамаи инҳо далели кофӣ нестанд, ки \bar{u} (салол-лоху алайхи ва саллам) дар даъвои худ содиқ аст ва расули Аллоҳ мебошад?

➤ Мо мулоҳиза мекунем, ки ибораи "ва \bar{u} бо даҳ ҳазор муқаддасон омад" дар Тасниия таврот (33:2) аз матни арабӣ баъд аз ибораи [ва \bar{u} аз Кӯҳи Форон дурахшид] ҳазф шудааст, ки шабоҳат ба пешгӯии Паёмбари Муҳаммад (салаллоху алайхи ва саллам) бо тулӯи офтоб ва дурахшиши нури он дар уфукҳо дорад. Дар Пайдоиш (21:21) омадааст: "Ва \bar{u} - Исмоил - дар биёбони Форон зист", ва бо нақли пайдарпай маълум аст, ки Исмоил (алайҳиссалом) дар сарзамини Ҳичоз зиста буд. Аз ин рӯ, кӯҳҳои Форон кӯҳҳои Ҳичоз дар Макка мебошанд, ки он ба таври возеҳ ба Паёмбари Муҳаммад (салаллоху алайхи ва саллам) ишора мекунад, вақте ки \bar{u} ҳамчун фотеҳ бе хунрезӣ ба Макка омад ва аҳли онро бахшид, ҳамроҳ бо даҳ ҳазор ёрон. Ин қисми ҳазфшуда [ва \bar{u} бо даҳ ҳазор муқаддасон омад] дар нашри King James, American Standard Version ва Amplified Bible тасдиқ шудааст.

➤ Инчунин, дар суруди хоҷиён дар (Забур 84:6), калимаи (Бақа) дар матни арабӣ иваз шудааст, то ки ба таври возеҳ ба ҳаҷ ба Каъба дар (Макка), ватани Паёмбари Муҳаммад ишора накунад, зеро (Макка) (Бақа) ном дорад. Он дар Қуръони Карим ҳамчун (Бақа) дар [Оли Имрон: 96] зикр шудааст, ва ин матн дар нашри King James ва дигарон [води Бақа] тасдиқ шудааст, ки дар он ҳарфи аввали калимаи [Бақа] калон навишта шудааст, то нишон диҳад, ки он исми хос аст, ва исмҳои хос тарҷума намешаванд.

📖 Лутфан ба китоб мурочиат кунед:

"Муҳаммад (салаллоҳу алайҳи ва саллам) дар ҳақиқат Паёмбари Аллоҳ аст".

"Muhammad (Peace be upon him) Truly Is the Prophet of Allah".

■ **Миёнаравӣ ва ҷаҳоншумулини Исломи:**

Миёнаравӣ ва ҷаҳонширии ислом: Исломи дини сулҳ аст, ки ҳамаро дар бар мегирад, ҳуқуқҳои онҳоро эътироф мекунад ва ба эътиқод ба ҳамаи паёмбарони Аллоҳ даъват мекунад.

- Исломи бо миёнаравӣ дар ҳама чиз меояд, махсусан дар масъалаҳои ақида, ба муҳимтарин масъала дар масеҳият, ки масъалаи Масеҳ (салол-лоҳу алайҳи ва саллам) аст, мурочиати мекунад. Он даъват мекунад ба:

➤ Эътиқод ба паёмбарони Масеҳ Исо (салол-лоҳу алайҳи ва саллам), муъҷизаи таваллуди ӯ ва муъҷизаи сухан гуфтани ӯ дар гаҳвора ҳамчун нишонае аз Аллоҳ барои озод кардани модараш аз он чӣ яҳудият ба ӯ аз фоҳишагӣ нисбат дода буд, эҳтироми ӯ ва ҳамчун далели паёмбарӣ ва расолати ӯ дар оянда.

✓ **Аз нуқтаи назари ақли:** Ин баёни мантиқӣ ва миёнарав аст бе ғафлати яҳудият дар инкори рисолати Масеҳ (салол-лоҳу алайҳи ва саллам), бадномии онҳо ба ӯ, нисбат додани таваллуди ӯ ба зино ва таҳкири модараш бо айб додан ба ӯ аз фоҳишагӣ, ва бе ифрот ва муболиғии масеҳият, ки ба ӯ худӣ нисбат доданд.

■ **Он чӣ инро аз нуқтаи назари ақли равшан мекунад:**

- Ҳамон тавре ки табиати пок ва ақли солими даъватро ба иттиҳоди табиати инсонӣ бо табиати ҳайвонӣ (мисли издивоҷи инсон бо гов ё ҳайвони дигар) барои пайдо кардани чизе, ки ҳар ду табиатро дар бар гирад, мисли мавҷудоти таваллудёфтаи нисфи инсонӣ ва нисфи гов, қабул карда наметавонад, зеро ин коҳиш ва паст кардани инсон хоҳад буд, ҳарчанд ҳар ду (инсон ва ҳайвон) махлуқанд, ҳамчунин табиати пок ва ақли солими даъватро ба иттиҳоди табиати илоҳӣ бо табиати инсонӣ барои пайдо кардани чизе, ки табиати илоҳӣ ва инсониро якҷоя дар шакли инсонӣ дар бар

гирад, қабул карда наметавонад, зеро ин кохиш додан ва таҳқири Худо хоҳад буд. Фарқи азим байни Худо ва инсонҳо вучуд дорад, махсусан ки он мавҷуд аз аъзои хусусӣ таваллуд ёфтааст ва махсусан агар ақида дар бар гирифтани салиб, куштан ва дафн кардан баъд аз таҳқирҳо ва хориҳоро (монанди туф кардан, сили задан ва қандани либосҳо ва ғайра) дар бар гирад, чунин ақидаи таҳқиромез ба Худои азим шоиста намебошад.

- Маълум аст, ки Масеҳ (алайҳиссалом) ҳӯрок меҳӯрд ва ниёз ба ҳочат равӣ дошт. Ин ба Худо нашояд, ки бо чунин тарз васф карда шавад ё дар инсонии офаридашуда, ки меҳобад, меидроад, дефекатсия мекунад ва дар шикамаш намнокии паласу пурпаласи гандро ҳомил аст, тан андозад.
- Ҳамон тавре ки зарфи хурду маҳдуд наметавонад обҳои баҳрхоро дар бар гирад, қобили қабул нест, ки даъво карда шавад, ки Худо дар раҳми маҳлуки заифе ҷой гирифта метавонад.
- Ҳамон тавре ки мантиқӣ нест, ки касе гуноҳи дигареро, ҳатто агар падар ё модари ӯ бошад, бардошт кунад, ва ин дар масеҳият зикр шудааст: "Падарон барои фарзандонашон кушта нашаванд ва фарзандон барои падаронашон кушта нашаванд; ҳар яке барои гуноҳи худ хоҳад мурд" тавре ки дар (Тасниия таврот 24:16) омадааст, ва инчунин "Касе, ки гуноҳ мекунад, ҳамон хоҳад мурд. Фарзанд гуноҳи волидро ба ўҳда нахоҳад гирифт ва волид гуноҳи фарзандро ба ўҳда нахоҳад гирифт. Неки ба некӯкор ба ҳисоб гузошта мешавад ва бадӣ ба бадкор" тавре ки дар (Ҳизқиёл 18:20) омадааст. Инчунин мантиқӣ нест, ки авлодҳои Одам гуноҳеро, ки содир накардаанд, ба сабаби нофармониҳои падарашон Одам бардошт кунад. Аз ин рӯ, андешаи гуноҳи меросӣ бар асоси баёнҳои ҳуди Инҷил рад карда мешавад, ва аз ин рӯ масъалаи каффора мафҳуми нодурусте аст, ки бар он ҷӣ аз ҷиҳати мантиқӣ қобили қабул нест, асос ёфтааст.
- Бо фарз қардани ин ки бахшиши Худо барои носоитии Одам (ки танҳо хӯрдан аз дарахти манъшуда буд) салиб ва

куштанро талаб мекунад, чаро салиб ва куштан барои худи Одам, касе ки гуноҳ кард, набошад, ба чои Масеҳ -ки муаллим, омӯзгори солеҳ, динпарва ва садоқатманд ба модараш буд-? На танҳо ин, балки даъвои зарурати салиб қардан ва куштани Худо, ки даъво мешавад дар қолаби инсон ҷасм гирифтааст?

- Дар бораи гуноҳҳои калон ва тамаззӯҳое, ки башарият баъд аз Одам содир кардаанд, чӣ? Оё ин талаби дорзадану куштани нави Худоро дар шакли инсонии нав дорад? Агар чунин мбод, башарият ба ҳазорҳо Масеҳ барои иҷрои нақши даъвошудаи каффора ниёз мегирд.
- Чаро Худо носоитии Одамро (зеро ӯ тавба кард ва аз носоитияш пушаймон шуд) монанди дигар гуноҳон набахшад? Оё Ӯ ба он қодир нест? Албатта, қодир аст.
- Агар даъвои улуҳияти Масеҳ бар таваллуди ӯ бе падар асос ёфта бошад, пас дар бораи Одам, алайҳиссалом, ки бе падар ё модар офарида шуд, чӣ мегӯем?!
- Агар даъвои илоҳияти Масеҳ бар асоси муъҷизоти ӯ бошад, пас дар бораи Паёмбари Муҳаммад ва дигар паёмбарон, ки онҳо низ муъҷизоти зиёд доштанд, чӣ мегӯем? Оё онҳоро илоҳ даъво мекунад?! Албатта, не.

■ **Инчунин равшангарии мантикии муҳим вучуд дорад:**
Азбаски табиати Масеҳ, ки масеҳият даъво мекунад, наҷотдиҳандаи илоҳӣ аст, ё мутамоил ба марғу зиндагӣ ё бемарғ аст, зерин равшан аст:

1. Агар табиати Масеҳ фоно бошад: Пас ӯ худо нест ва аз ин рӯ даъво, ки ӯ ҳам худо ва ҳам наҷотдиҳанда буд, ботил аст.
2. Агар табиати Масеҳ бемарғ бошад, зеро ӯ худо аст, пас ӯ намурд ва аз ин рӯ каффора набуд.

➤ Он чӣ мо аз ҷиҳати ақлий дар бораи ботили эътиқод ба иттиҳоди табиати илоҳӣ ва инсонӣ шарҳ додем:

Барои ба вучуд овардани мавҷудоте, ки ҳар ду табиатро дар шакли инсонӣ дар бар мегирад, чун дар мавриди Масеҳ, инчунин дар мавриди он чӣ ҷомеаҳои дигар дар замонҳои гуногун даъво кардаанд, мисли Кришна дар Ҳиндустон, Будда

дар чомаҳои Осӣи Шарқӣ ва Ҳурус дар байни мисриёни қадим, ки достони ӯ аз достони Масеҳ қадимтар аст, татбиқ мешавад.

✓ Аз ин рӯ, равшан мегардад, ки ин эътиқод чизе чуз мафҳуми қарзгирифтааш аз эътиқодҳои миллатҳои қадим нест - ки дар шаклҳои гуногуни достонҳо, устораҳо ва афсонаҳо тасвир шудааст - бе ҳеҷ асоси дурусти ваҳии илоҳӣ ё далели ақлӣ.

■ **Равшангарӣ:**

➢ Масеҳият улуҳияти Масеҳро (алайҳиссалом) даъво мекунад, ҳарчанд ӯ ҳаргиз ҳатто як маротиба (дар ҳеҷ Инчил) дар иборои возеҳ, мисли гуфтани он ки ӯ Худост ё маро парастед, изҳор накард ва на ба шогирдонаш он чизеро омӯзонд.

➢ Баракс, дар (Матто 21:11) омадааст, ки Масеҳ, алайҳиссалом, паёмбар аст, чунин: [Мардум ҷавоб доданд: "Ин Исост, паёмбар"].

➢ Масеҳ, алайҳиссалом, инчунин ба шогирдонаш омӯзонд, ки бо сачдаи рӯй ба замин дуо кунанд, тавре ки дар (Матто 26:39) омадааст. Ба кӣ сачда мекард? Оё на ба Худоҷаш?! Ин тавр намоз дар ислом иҷро мешавад.

➢ Масеҳ инчунин ба шогирдонаш омӯзонд, ки якдигарро бо саломи сулҳ салом кунанд, тавре ки дар (Юҳанно 20:21, 26) омадааст, ки ин саломи Ислом аст, ки дар он бо гуфтани: "Салом бар шумо" иҷро мешавад ва ҷавоб аст "Ва бар шумо салом бошад".

➢ Бисёр одамон баъд аз қабули Ислом мегӯянд: Мо акнун масеҳиёни беҳтаре нисбат ба гузашта ҳастем, зеро таълимоти Масеҳро пайравӣ мекунем.

■ **Мо равшан мекунем:**

➢ Дар Куръони Карим сураи қомиле бо номи Сураи Марям вучуд дорад, ки Масеҳ ва модараш (алайҳимассалом)-ро ба таври эҳтиром мекунад, ки дар Инчил ёфт намешавад.

➢ Ислом мақоми Масеҳи Исо ва модарашро баланд мебардорад ва ба эътиқод ба ӯ ҳамчун паёмбари шарифи

фиристодаи Аллоҳ ва пайравии таълимоти ӯ даъват мекунад, зеро онҳо бо таълимоти Ислом, ки Паёмбари Муҳаммад (салаллоху алайҳи ва саллам) овардааст, мутобиқат доранд.

📖 Лутфан ба китоб мурочиат кунед:

"Муколамаи ором байни масеҳӣ ва мусулмон."

"Чаро Исломо ҳамчун дин интихоб кунем?"

"A Quiet Dialogue Between a Christian and a Muslim."

"Why choose Islam as a religion?"

■ Дар хулоса:

Азбаски пешниҳод объективӣ буд ва бо далели возеҳе, ки Аллоҳ ба мо мағз додааст, то байни дуруст ва нодуруст фарқ гузорем, мувофиқ буд ва бо он чӣ рӯхҳои пок дар бораи эътиқодҳои олии орзу доранд, мувофиқ буд, савол барои ҳар касе, ки ҳақиқатро аз далелҳои содиқии даъвати Паёмбари Муҳаммад ва Ислом шинохтааст ва ҳанӯз имон наовардааст, ба миён меояд:

- Чӣ шуморо аз андешидан дар бораи Ислом бо самимият боздошта, ва баррасии он ки оё он ҷавобҳои зарурӣ ба саволҳои то (махсусан дар бораи эътиқод ба Аллоҳ (Ҳудо), ки дар динҳои дигар намеёбед) ба шумо таъмин мекунад?? Ин барои он аст, ки шумо дар пеши Аллоҳ барои эътиқодҳои то ва ҷустуҷӯи ҳақиқат дар интихоби то ҷавобгар хоҳед буд.

- Чӣ зарар аст, агар ман бо интихоби Ислом, ки ба ҳамаи саволҳои ҷавобҳои мантиқӣ ва осон таъмин мекунад, бе маҷбур кардани ақл барои қабули мафҳуми муайян, бибарам ва имони худро ба Масеҳ (алайҳиссалом) гум накунам (ба тарзи дурусте, ки бо табиат мутобиқ аст ва бо далели возеҳ ва тафаккури мантиқӣ муҳолифат надорад) ва муҳаббат ва эҳтироми худро ба ӯ, зеро Масеҳ (алайҳиссалом) дар Ислом мақом ва мартабаи баланд ва шарифе дорад, ҳамчунин модараш, Маряма Бокира (алайҳиссалом), ва имонро ба ҳеч паёмбаре гум накунам??

Аллоҳ ҳамаи моро ба он чӣ некӣ ва дуруст аст, ҳидоят фармояд

